

Spričo tega bi bilo le naravno, če bi Karamzina prevajal tudi Slovenec. Hotel sem Svetčevo „Piščalko“ primerjati s Karamzinom; žal, da jo v njegovih zbranih spisih zaman iščem.¹ Da jo je res nekje podal, vidim iz Letopisa Matice Srpske (1832, IV. del. str. 82), kjer je priobčena „Karamzina Frulica (Svistok)“; iz ruščine jo je prevel A. Arnovljev. Srbski prevod se s Svetcem ujema malone doslovno, le v par izrazih je razlika. G. Luka Svetec sicer dandanes izrecno zatrjuje, da Karamzina nikdar ni imel v rokah, ter pravi: „Če sem kaj pisal, kar se tiče njegovih del, sem moral odkod drugod posneti, kar mi pa ni znano“. 65 let, odkar je Svetec priobčil „Piščalko“, je za spomin prav dolga doba; mogoče je pa tudi, da res ni direktno rabil Karamzina, ampak srbski Letopis, ki so ga okoli 1830—1833 marljivo čitali tudi Slovenci v Gradcu. Treba bi bilo pogledati tudi Gajevo „Danico“, ki je včasih posredovala med daljnjim vzhodom in nami.

Gotovo bi se dalo še več Franklinovih povesti zaslediti, pa že navedene drobtinice kažejo, da je Franklinov duh segel tudi do nas. Iz življenja slavonskega prosvetljenca Adama Filipovića (1792—1871) je znano, da mu je v političnem demokratizmu vzor bila severna Amerika.²

¹ Prim. „Sočinenija“ v izdanju Aleks. Smirdina iz l. 1848. — Njegovih „Listov za deco“ ali „Spisov za mladež“ (Moskva, 1785—1789), ki pomenijo začetek njegovega literarnega delovanja, nisem mogel dobiti do rok, enako tudi ne lista „Aglaja“. Karamzin se je bavil s Franklinom; citira ga v članku „Zapiski starago moskovskago žitelja“. Sočinenija (1848) III, str. 332.

² Vladoje Dukat, Rad Jugoslov. akademije, knj. 203, str. 5.

J. R. Glaser:

Ljubezen.

Morda je trpka včasih moja ljubezen,
a ne boj se, draga: trpko je zdravje,
rezko-trpko, ker je opojno in močno.
In kot brina, dolgo zoreča v solncu,
je ljubezen moja močna in zdrava
in opojnost v soku zori ji žgočem.

